

I tu què has fet, per la democràcia?

La reacció dels diputats i diputades catalans davant condemnables fets que comportà fa quinze dies la –errada i erràtica– crida “Aturem el parlament” fou unànime i severa: pretendre impedir-los l’entrada per a participar en el debat dels pressupostos del 2011 era inadmissible, injustificable i intolerable. Com una sola veu, oblidant-se per un dia de les seves (teòriques diferències) i sense que fos possible distinció entre *esquerra* i *dreta*, entre *nacionalistes* espanyols i *nacionalistes* catalans, acusaren als manifestants d’haver causat el “*major atac contra la democràcia dels darrers trenta anys*”.

Amb posterioritat, algunes formacions polítiques cregueren necessari matisar un xic, considerant que, per més raó que tinguessin de denunciar l’actuació violenta d’alguns manifestants, potser n’havien fet un gra massa amb aquesta afirmació. Sobretot tenint en compte que precedentment hi havia hagut “atacs” majors contra la democràcia, entre ells, i per damunt de tot, el de l’intent de cop d’estat del 23 de febrer del 1981. El del 15-j pretenia “aturar” el Parlament; el del 23-f, no tan sols l’hauria eliminat d’arrel, sinó que hauria implicat la fi del sistema democràtic.

Una vegada les aigües han tornat venturosament a la calma, potser convindria recordar el que, des de punt de vista nacional català, fou una de les majors i més pregones agressions contra la nostre joventut i sempre assetjada democràcia: la sentència del Tribunal Constitucional espanyol [sobre l’Estatut!](#) Una sentència aberrant i indigna que desencadenà una de les majors mostres de rebuig social que s’ha viscut al nostre país dels darrers anys, la [manifestació del 10 de juliol](#) de l’any passat. Un acte de protesta multitudinari que semblava que ho havia de suposar, forçosament, un abans i un *després* en la manera de fer política a Catalunya...

Ara, just en complir-se un any de la sentència, tots plegats ens hauríem de demanar: quins efectes ha produït, aquell clam d’indignació general i inqüestionable? Quina ha estat la resposta dels nostres legítims “representants populars”? Quina solució efectiva ens han ofert per aconseguir posar remei al que, sens dubte, fou –aquest sí!– el “*major atac contra la democràcia dels darrers trenta anys*”? A banda del munt de promeses que ens oferiren llavors, quins resultats han assolit amb la delegació de poder que els hem concedit?

Quan reclamen, amb tant d’aplom i fermesa, el respecte institucional que lògicament se’ls deu com a representants dels ciutadans i ciutadanes, estan segurs d’haver complert degudament amb el *contracte social* que els lliga i compromet amb la voluntat popular? No podem, almenys amb la mateixa legitimitat, demanar-los, un per un: “I tu què has fet, per la democràcia?”

dijous, 30 de juny del mmxi

© Xavier Serrahima 2011
www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

